

LBRIS

We know
books

CIPRIAN BABIȚĂ

**JOCUL
PREȘEDINȚILOR
DAVOSGATE**



FLOARE DE IRIS

Iași, 2024

EDITURA FLOARE DE IRIS
Iași, str. C. Negri, nr. 2-4
+4 0740 204 325
www.editurafloaredeiris.ro
editurafloaredeiris@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BABIȚĂ, CIPRIAN
Jocul președinților : Davosgate / Ciprian Babiță.
Iași : Floare de iris, 2024
ISBN 978-606-9068-88-5
821.135.1

Redactor: Elena-Roxana Chirilă
DTP: Szigyártó György

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii FLOARE DE IRIS.
Nicio parte a acestui volum nu poate fi reprodusă, în nicio formă,
fără permisiunea scrisă a EDITURII FLOARE DE IRIS.

© Editura FLOARE DE IRIS Iași, 2024

CUPRINS

01	CELULA PREZIDENȚIALĂ	5
02	CYBERTRUCK GIGAFACTORY	13
03	BOBY RUSH	23
04	BLACK HOUSE	31
05	CEL MAI NOROCOS COPIL	41
06	SUNT DIN NOU BĂRBAT	53
07	9/11 CIANURĂ LICHIDĂ	63
08	AIR HORSE ONE, YANKEE GO HOME	75
09	JOCUL PREȘEDINȚILOR	83
10	CARTEA DE ISTORIE	93
11	SALVATORUL NAȚIUNII	105
12	DE LA AGONIE LA EXTAZ	113
13	TSUNAMI, FURTUNA ȘI VÂNT PUTERNIC	119
14	PETER PAN, BUTONUL ROȘU	131
15	URMĂTORII 100 DE ANI	143
16	NISIPURILE MIȘCĂTOARE	159
17	BULEVARDUL LIBERTĂȚII	171
18	HAMLET LA CASA ALBĂ	183
19	O FRUNZĂ ÎN VÂNT	195
20	ÎNCĂ UN NEBUN	205
21	COMBINEZONUL 1437	215

01

CELULA PREZIDENȚIALĂ

„Vă prezint din fața Tribunalului Federal Washington, unde cel de-al 45-lea fost președinte, și anume John Taylor, a apărut într-un proces penal în fața juraților, într-o premieră a președinților americani.

Constituția a permis Congresului suspendarea președintelui înainte de încheierea mandatului deoarece un număr suficient de mare de congresmeni au căzut de acord că șeful statului a fost vizat de trădare și delikte majore care duc la subminarea siguranței naționale.

Mai mulți președinți americani au trecut prin această procedură de suspendare, însă doar Andrew Johnston și Bill Clinton au fost suspendați de către Camera Reprezentanților a Statelor Unite ale Americii și ulterior salvați de către Senat. În ceea ce îl privește pe Richard Nixon, acesta a demisionat în anul 1974, în plin proces de suspendare, ca urmare a scandalului Watergate.

În cazul fostului președinte Taylor, putem vorbi de Davosgate și despre acuzațiile grave care îi sunt aduse și pentru care trebuie să se apere aproape singur deoarece nu a acceptat echipa de consilieri juridici de la Casa Albă sau vreo firmă de avocatură celebră, ci doar avocatul din oficiu.

Conform statisticilor, Taylor este cel mai nepopular președinte democrat din istoria Americii și în caz excepțional nu rămâne în funcție în timp ce este pus sub acuzație, contrar Constituției Americane, dar în acord cu solicitarea excepțională a Congresului.

Azi, așteptăm verdictul în cazul fostului președinte, în ceea ce privește „Procesul Secolului”, CNN, Daren Hill.

De afară, cu toate că sunt la o distanță mare față de mine, se aud multe voci amestecate, pe tonalități diferite, zgomote făcute de mulțimea curioasă și de reporteri, așa cum i-am auzit în ultimele săptămâni de neliniște. Costumul de pe mine îmi este deja șifonat și murdar după ce l-am purtat câteva zile la rând. Timpul petrecut în camera de așteptare a Tribunalului mă face să am emoții, nu neapărat pentru mine care în ultimele săptămâni am trecut prin cele mai umiltoare și dramatice momente din viața mea, ci mai ales pentru susținătorii mei și familia mea.

Gratiile ruginite, care mai mult mă protejează decât să mă facă să îmi doresc evadarea, îmi aduc aminte că nu am aprobat mărirea bugetului pentru închisorile federale, sfătuit fiind de colegii de partid care au făcut lobby pentru dezvoltarea armatei și a educației. Ei au învins, iar eu am câștigat pe mâinile mele o pereche de cătușe pe care doar în filmele de la Hollywood le-am văzut.

Sper să se termine totul într-un fel sau altul deoarece sunt pregătit să înfrunt bărbătește decizia juriului și a judecătorului, așa cum m-a învățat tatăl meu când eram copil.

Cei 2 gardieni care mă păzesc mă privesc oarecum cu milă și își spun probabil în mintea lor: „Ce a fost și ce a ajuns!”. Chiar și așa este, eu primul reprezentant al visului american sunt văzut ca un infractor de rând și pus în boxa acuzațiilor.

Dintr-un punct de vedere, admir sistemul și Constituția deoarece așa strâmb și fals cum au fost puse acuzațiile, totuși democrația a funcționat. Președintele a fost demis și a fost cercetat asemenea unui om de rând, asta și pentru că eu am acceptat tacit ridicarea imunității. Nu sunt vinovat și, indiferent de verdictul de azi, eu știu asta.

Cheile metalice se lovesc de încuietoria masivă și mă trezesc din fuga gândurilor mele care mă aduc la realitate.

- Cum ești azi, John? Ai emoții? mă întreabă avocatul meu.

- Emoții am avut de la investitură încoace și uite unde am ajuns, Robert! îmi răspund eu.

- Te rog să mă lași pe mine să fac pledoaria finală și să punctez juridic apărarea, chiar am câteva idei și doar sunt avocatul tău!

- Mulțumesc, dar prefer să lupt chiar eu până la capăt cu sistemul pe care l-am condus. Nu am scris nimic, dar cred că ceea ce o să le spun este mult mai valoros pentru ei decât pentru mine, ca și acuzat.

- Dar o să te îngropi de tot dacă o să faci asta. Cel puțin așa mai avem o șansă, am 5 pagini scrise convingător și explicit. Hai, citește-le și tu! îmi spuse Robert.

- Așa este, dar nu îmi poți lua bucuria de a fi în lupta finală cu sistemul. Dacă eu, ca fost președinte, nu fac asta și mă ascund în spatele tău, atunci cine o să mai lupte în țara asta? Curajul și mândria de a trăi ca american într-o țară liberă nu mi-l poate lua nimeni, nici chiar sub amenințarea a câțiva ani de pușcărie.

- E alegerea ta, dar dacă nu apare vreo minune în câteva ore, te și văd scriindu-ți memoriile și apoi uitându-te la filmul făcut în baza cărții tale, dintr-o celulă prezidențială, răcoroasă.

- Cum sună „celulă prezidențială”! Doar știi că nu există așa ceva, mă faci să râd. Sper doar să fiu grațiat de următorul președinte, în cel mai bun caz, așa cum i s-a întâmplat și lui Nixon. Hai, mai bine, dă-mi un trabuc cubanez și un whisky cu gheață și spune-le băieților să îmi pună melodia: „What a wonderful world” a lui Armstrong sau „Killing me softly” a lui Sinatra.

- Seamănă cu ultimele dorințe înainte de execuție, John! Te admir pentru că ești spiritual și bărbat în orice situație dată de viață. Trebuie să îți mărturisesc ceva: nu te-am votat la alegeri și chiar eram vehement împotriva ta, dar așa cum te-am cunoscut de când sunt avocatul tău din oficiu, m-a făcut să îmi schimb părerea despre tine și să te apreciez. Atenție la ce o să le spui în discursul final. Scapă de acuzații pentru că vreau să te votez

la următoarele alegeri și să ascult pentru tine „My way”, tot a lui Sinatra.

Bărbat puternic fizic și emoțional, simt cum ochii mi se umezesc, iar sentimentul că am în fața mea un prieten, mă face să mă duc la Robert și să îl iau în brațe, cum nu o mai făcusem până atunci. Îi simt parfumul de avocat, iar el probabil transpirația mea, dar ajutorul moral primit de la el mă face să mă simt, într-o oarecare măsură, același om de dinainte. Răul o să fie bine și binele o să fie rău, cam așa trece viața noastră, iar provocările de zi cu zi trebuie să le vedem ca pe o binecuvântare. Eu cel puțin, am câștigat un prieten adevărat din toată povestea asta.

- În loc să vorbim despre proces, noi filozofăm și ne povestim viața. Te rog să fii atent cum le vorbești juraților și să te uiți în ochii lor ca să îi convingi, dar să nu ții mâna în buzunar sau să îți freci degetele, iar către judecător să te adresezi indirect, cu privirea în jos, ca să arăți că îți pare rău. Tonalitatea vocii tale e bună, dar totuși să nu fii prea emoțional încât să interpreteze că vrei să îi influențezi.

- Uff... câte tips and tricks! Cred că o să încerc să fiu doar eu și atât, iar Dumnezeu o să mă ajute, dacă o să vrea.

- Hai că o să fie bine! În 10 minute trebuie să intrăm. Te rog să fii atent la mine, iar în momentul în care o să trebuiască să vorbești, o să îți fac eu un semn. Oricum alți martori nu mai avem și doar pledoaria finală o să mai conteze.

- Așa o să fac. În sală cine o să mai fie în afara juraților și a judecătorilor?

- Ținând cont că este un proces cu ușile închise, doar membrii familiei au voie în sală. Brenda o să fie prezentă, dar fiul tău, George, nu are voie pentru că e minor. Îți dai seama că în afara sălii ești văzut ca o vedetă, iar sute de reporteri așteaptă să transmită orice noutate în legătură cu procesul.

- Hai, să mergem! Capul sus, că o să fie bine într-un fel sau altul.

Asemenea lui Rocky Balboa înaintea meciului final cu Ivan Drago, aștept să intru în ring, unde la un moment dat, cu arcada spartă, o să dau și eu câteva lovituri, unele chiar câștigătoare.

Aceiași gardieni, dar cu niște căști metalice luate de la protocolul statului, asemenea celor din cel de-al 2-lea Război Mondial, mă așteaptă indiferent de soarta mea. Cătușele încep încet, încet, să facă parte din accesoriile mele obișnuite, astfel nu le mai simt strângerea din primele zile.

Trec, împreună cu Robert, printr-un tunel întunecat și dintr-o dată, o ușă deschisă lasă să intre o lumină orbitoare care mă face să închid ochii și să îi strâng ca să văd totuși ceva.

Sala, aproape goală, mi-o arată destul de repede pe Brenda, îmbrăcată într-un costum elegant, dar negru, de parcă asista la o înmormântare, iar în cazul în care voi pierde procesul își va îngropa puținele sentimente pe care le are pentru mine și mă va da uitării.

După ce ajung în boxa acuzării, cătușele îmi sunt date jos, iar frecarea mea în jurul încheieturii mă face să primesc un ghiont de la Robert.

- Lasă mâinile în pace, mâinile trebuie să fie libere, să nu te vadă ca pe un infractor de drept comun!

Este anunțată și intrarea judecătorului:

- Vă rog, ridicați-vă! Onorabilul judecător, Anthony Secada, va prezida procesul 447882 între statul Washington și John Taylor!

Ne ridicăm și ne așezăm instantaneu și îl observ pe judecătorul de culoare, în vârstă, care mă studiază de parcă sunt un animal de la grădina zoologică. Poate și-a închipuit că sunt mai înalt sau mai scund, acum mă are în față și sigur e emoționat cumva de către mine sau de către puterea presei care aștepta afară verdictul. Un lucru este sigur: autografe nu o să îi dau și nici poze nu o să fac cu el.

- Ținând cont că este un proces cu ușile închise și că este cumva atipic pentru justiția americană, rog acuzarea, apărarea,

dar și jurații, la cumpătare în exprimare și eleganță, ne spune introductiv judecătorul, iar în traducerea mea a spus: „Fiți cuminiți și nu vă puneți cu mine!”

- Rog acuzarea să ne readucă sumar capetele de acuzare, iar apărarea să spună pledoaria finală, dacă o să considere necesar acest lucru! Îl aud din nou pe judecător.

- În calitate de procuror al statului Columbia și de acuzator la adresa inculpatului John Taylor, eu, Ben Jones, adresez următoarele acuzații: „Inculpatul John Rush, în fosta lui calitate de președinte al Statelor Unite ale Americii, este învinuit de abuz de putere și obstrucționare a Congresului, iar prin informațiile pe care le-a transmis public, în mod selectiv de către el, martorii și funcționarii publici au fost amenințați că vor fi acuzați de sfidare și că li se va bloca ancheta. Nu în ultimul rând, acuzatul John Rush, este învinuit de sperjur și punerea în pericol a siguranței naționale, datorită agravării voite a relațiilor externe. Conform Constituției USA, mai mult de 2/3 din kongresmenii l-au găsit vinovat pe John Rush și au pornit procesul de demitere, ducându-l la bun sfârșit, iar înainte de a adopta o rezoluție privind procedurile procesului am aflat de renunțarea acestuia la imunitate. Menționez că nu mai avem martori.

- Mulțumesc, domnule Procuror! Rog apărarea să spună ultimul cuvânt sau prezentarea eventualilor noi martori! spuse judecătorul.

Robert se ridică în picioare și în numele meu se adresează:

- În calitatea mea de avocat al apărării, vă readuc aminte că domnul Taylor a solicitat renunțarea la imunitate și a solicitat să fie audiat într-un proces civil, asemenea unui om de rând, în baza Constituției Americane, apelând la Amendamentul 6 și nu la Articolul 2, Secțiunea 4, regăsită tot în Constituție. Vă rog să ascultați pledoaria clientului meu, nu din postura de învinuit pentru delict grave, ci asemenea unui om liber, într-o țară liberă, care dorește să își arate nevinovăția. Momentan nu avem martori.

Robert se așază și îmi dă încă un ghiont, semn că trebuie să mă ridic și să le vorbesc.

- Onorată adunare, onorat juriu, domnule procuror și domnule judecător, mă adresez vouă, în calitate de cetățean american și nu de fost președinte. Înainte să intru în această sală, discutam împreună cu avocatul meu, despre posibilitatea de a rămâne o perioadă într-o celulă, privat de drepturile omului liber. Chiar îi găsisem denumirea de „celulă prezidențială”, ținând cont că sunt primul președinte din boxa acuzațiilor și nu sunt mândru de acest lucru. Această celulă, de va fi să fie a mea, vă asigur că va fi parte a democrației americane, iar dacă nu o să fie, vă spun cu aceeași sinceritate, că nu o merit și că nu am încălcat Constituția prin delictele citite de către acuzatorii mei. Faptul că mi-am dorit o Americă prosperă, înlăturând de lângă mine grupurile de interese, care prin falsa lege a lobby-ului încercau să câștige contracte cu statul, mi-au slăbit ajutorul dat de către partid pentru a trece prin Congres legile sociale și medicale atât de necesare și mi-a adus mulți dușmani. Am greșit de multe ori, dar și de mai multe ori am făcut bine semenilor mei, negociind și implicându-mă zilnic în problemele externe, unde soldații noștri apără democrația cu prețul vieții. Am fost slab cu viciile lumești, pe care nu am știut să le înfrânez la timp și pentru care mă declar întru totul vinovat. Știu că vă este dificil să luați o decizie în privința mea, dar vă rog să uitați de titulatura de președinte și să o folosiți pe cea de cetățean când mă judecați.

Mă uit în ochii voștri și văd de fapt poporul american în diversitatea lui și mai ales văd viitorul democrației noastre care se distanțează tot mai tare de o eventuală dictatură. Închei, lăsându-vă să vă gândiți la destinul meu printr-un citat al lui Thrasymachos din Calcedon, care spunea următoarele: „Justiția este în realitate un bine al altuia. Este un avantaj pentru cel ce comandă și un rău pentru cel ce se supune.” Vă mulțumesc!

Mă așez pe scaun și aud un „Bravo”, spus în șoaptă de către avocat, semn că i-a plăcut discursul meu.

- Luăm o pauză de 30 de minute înainte de a da verdictul final, aud vocea judecătorului și aud și ciocanul de lemn cum lovește tare ca să se audă în întreaga sală.

Dar oare cum am ajuns aici?

02

CYBERTRUCK GIGAFACTORY

Peluza din fața Casei Albe tocmai este tunsă, iar mirosul de iarbă proaspătă mă face să stau cu geamul deschis. Îmi aduce aminte de momentele când eram la bunici în Cameron-Texas, la ferma lor, unde vacile Holstein erau singura lor avere.

- Vă aduc o cafea, domnule Președinte? Iar v-ați trezit devreme azi! Îmi spune Emily.

- Una fără zahăr. Azi am multe întâlniri și trebuie să le fac față.

- Imediat, domnule. O să primiți și briefing-ul pe ziua de azi, iar când considerați o să îi invit pe domnii care îl prezintă.

Ultimii președinți au folosit PDB (PRESIDENT DAILY BRIEF) în formă electronică, pe o tabletă securizată, dar mie mi se pare că tot hârtia are farmecul și puterea prezentării mai mare. Oare sunt eu de modă veche sau tehnologia avansează prea repede?

Cu toate că sunt doar 3 pagini succinte, într-o mapă de piele, în care mi se prezintă noutățile zilei care o să apară la CNN peste o săptămână, sunt tot mai plictisit la prezentarea de dimineață. „The Book” urmează să apară pe biroul meu și îmi aștept consilierii care să mă sfătuiască în ce război ar trebui să ne mai băgăm ca să putem vinde arme sau ce ar trebui să mai apărăm în lume sub steagul democrației.

- Domnule Președinte, când vă terminați cafeaua, îi pot invita să intre, ca de obicei, pe domnul vicepreședinte Robbs, pe domnul Foster de la CIA, pe domnul Palm, consilierul pe probleme de securitate și pe șeful staff-ului politic, domnul Smith?

- Să vină în 5 minute, te rog.

- Am înțeles.

Emily m-a lăsat singur, iar 4 bărbați așteaptă să intre la mine în birou pentru a mă convinge să punem mâna pe ceva resurse naturale sau să ne arătăm supremația în lume. În fiecare dimineață avem cam aceeași discuție în care invariabil Rusia, războaiele și terorismul sunt în prim plan, cu toate că de câteva luni spionajul și avansul economic al Chinei ne dau mari bătăi de cap.

Gust din cafeaua neagră turcească, făcută la ibric și îi văd cum intră, rând pe rând, pe consilierii mei, cu care de-a lungul timpului am avut întâlniri „fierbinți” în jurul unor evenimente delicate.

- Bună dimineața, intrați, vă rog!

Toți cei 4 s-au așezat la masă, iar șeful CIA îmi înmânează mapa de piele, asemenea cutiei Pandorei care stă să explodeze cu toate lucrurile dificile și delicate care se întâmplă în lume.

- Adam, de obicei îl trimiteai pe consilierul tău la întâlnirea de dimineață. Să înțeleg că e ceva important dacă ai venit tu personal?

- Domnule Președinte, mă bucur că ați observat acest lucru. Pe lângă ordinea de zi, aș dori la sfârșitul întrevederii, să vorbim puțin și să mă sfătuiți în legătură cu bugetul CIA. Știu că avem doar 30 de minute la dispoziție, tocmai de aceea vă propun să începem discuția prin a vă prezenta subiectele și anume:

1. Avem noi imagini de la colegii noștri de la NGA9 (Agenția Națională Pentru Informații Geospațiale) care văd o activitate sporită în taberele de antrenament ale teroriștilor din Afganistan, la granița cu Pakistanul.

2. Rolul nostru în următoarele negocieri dintre palestinieni și israelieni.

3. Securitatea noastră economică privind prețul actual al petrolului, cum putem noi influența negocierile dintre arabi și ruși, și nu în ultimul rând, criza economică și cea a serviciilor de sănătate, generate de virusul COVID-19.

- Lucruri interesante, Adam, dar am impresia că tot reluăm câteva dintre ele. Hai să începem cu prețul petrolului.

- Vă prezint eu, chiar m-am întors de la Riad unde am discutat personal cu Prințul Abdul Karim, îmi spune Brad.

- Te rog, dar să fie doar esențialul.

- Așa cum știm cu toții, criza coronavirusului a adus scăderea consumului de carburant, atât în industrii, cât și în rândul populației, astfel încât barilul în cotația Brent a ajuns chiar pe minus. În această criză mondială, China, cel mai mare cumpărător de petrol, și-a revizuit unele contracte cu Rusia. Presiunea este mare pe producători, chiar se simte pe alocuri disperarea lor, iar faptul că rușii și arabii nu au reușit să reducă producția și să stabilizeze prețul, ne arată ce presiune imensă este pe bugetele lor naționale. Așa cum am discutat cu Prințul la Riad, avem posibilitatea să negociem și noi cu rușii la Davos, peste două săptămâni, pe acest subiect și să sporim capacitățile de stocare pentru gazele și petrolul nostru de șist. În cazul în care nu o să se ajungă curând la un acord, vă recomand să îi sunați personal pe cei doi șefi de stat ca să găsească urgent o soluție.

- Așa o să fac, mulțumesc! Spuneți-mi, acum, despre pozele din Afganistan. Bob, te rog.

- După ce le-am eliminat câteva celule teroriste din Afganistan și am avut o perioadă chiar liniștită în legătură cu ambasadele noastre din Africa, care erau des atacate, avem semnale că în jurul unui nou lider pe care noi îl urmărim de ceva timp, se formează o nouă celulă Al-Qaeda. Am verificat transferul unor bani care au venit din zona Balcanilor, dar care erau de fapt direcționați dinspre Iran și Yemen. Aici mă refer la valori semnificative care depășesc 80 milioane de dolari, bani cu care ar putea cumpăra rapid rachete sau explozibil.

- Dar noi, cu câte triburi colaborăm acum? Informații din interior nu putem obține fără să lansăm rachetă după rachetă?

- Doar cu două triburi din opt, domnule Președinte. Oricum, aceste informații sunt limitate ținând cont de confidențialitatea